

02/01/2021

Συνεχίζονται οι αντιδράσεις για τον Αρχιεπίσκοπο Κύπρου

/ Γνώμες

«Ιδού ολίγον πυρ ηλικίην ύλην ανάπτει!
και η γλώσσα πυρ, ο κόσμος της αδικίας»

Του Δρα Ανδρέα Ν. Παπαβασιλείου (*)

Είχα αποφασίσει να μην ασχοληθώ ξανά με τον σημερινό Αρχιεπίσκοπο Κύπρου

Χρυσόστομο Β΄, διότι πείστηκα ότι κυριολεκτικά ματαιοπονούσα, δηλ. κοπιάζα ανώφελα, χάνοντας άδικα τον καιρό μου, όταν ασκούσα καλοπροαίρετη κριτική για όσα «λόγοις και πράξεσι» εξέθετε τον εαυτό του και την Εκκλησία. Ωστόσο η πρόσφατη συνέντευξή του στην εφημερίδα «Πολίτης» (28 Δεκεμβρίου 2020) δεν μου επέτρεπε να παραμείνω αδιάφορος, διότι, ως μη όφειλε, παρασύρθηκε και πάλι από τον κακό εαυτό του, παραποίησε την αλήθεια σε σχέση με τις εκλογές που τον κατέστησαν επιβάτη του Αρχιεπισκοπικού θρόνου και εκτράπηκε σε ανοίκειους και βαρείς χαρακτηρισμούς κατά συλλειτουργών και «εν Χριστώ» αδελφών του.

Πολλοί διερωτήθηκαν για τον χρόνο που ο Αρχιεπίσκοπος προέβη ὁ αυτές τις δηλώσεις, γιατί ήταν η περίοδος κατά την οποία, χάρη στη «θεοφανία» του Χριστού, «η αγάπη του Θεού εκκέχυται εν ταις καρδίαις ημών δια Πνεύματος Αγίου» (Ρωμ. 5,5). Συνεπώς αυτή η «αγάπη του Θεού», που ήταν και «αγάπη του Χριστού» (Β΄ Κορ. 5,14), θα έπρεπε «να συνέχει» και τη δική του καρδιά. Και αντί να χαλιναγωγήσει τη γλώσσα του, αποδείχθηκε της «γλώσσης ακρατής», κατά τον Αισχύλο (βλ. Αισχύλου, Προμηθέας Δεσμώτης 884), ενώ θα έπρεπε να εφαρμόζει πιστά και του Ισοκράτη τη συμβουλή προς τον Δημόνικο, «Ὅ,τι σκοπεύεις να πεις να το σκέφτεσαι καλά πριν, γιατί σε πολλούς η γλώσσα προτρέχει της σκεψης» (βλ. Ισοκράτους, Προς Δημόνικον 40,1). Δυστυχώς, παραγνώρισε και του αγίου Ιακώβου του Αδελφόθεου τη σοφή ρήση: «Ἰδού ολίγον πυρ ηλίκην ύλην ανάπτει! και η γλώσσα πυρ, ο κόσμος της αδικίας» (Ιακ. 3, 5-6) [Σκεφτείτε, μια μικρή φωτιά πόσο μεγάλο δάσος μπορεί να κάψει! Και η γλώσσα είναι σαν τη φωτιά. Είναι ένας ολόκληρος κόσμος αδικίας]. Εύγλωττη είναι εν προκειμένω και η παροιμία, η οποία αποτελεί έκφραση της λαϊκής θυμοσοφίας: «Κάλλιο φιδιού γλώσσα παρά κακιά γλώσσα». Ο Αρχιεπίσκοπος με τη γλώσσα του, όπως πολλές φορές στο παρελθόν έτσι και τώρα, άναψε μεγάλη φωτιά, η οποία ακόμη σιγοκαίει...

Δυστυχώς αυτός ο τρόπος συμπεριφοράς, και μάλιστα απέναντι σε συλλειτουργούς και «εν Χριστώ» αδελφούς του είναι διαχρονικός, όπως τονίζεται και στην Ανακοίνωση του Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας, την οποία εξέδωσε αμέσως μετά τη δημοσίευση της ρηθείσας συνέντευξής του: «Δυστυχώς, αυτός ο τρόπος συμπεριφοράς του Αρχιεπισκόπου δεν είναι πρόσφατος και, λυπούμαστε να παρατηρήσουμε, ότι, παρά την ηλικία και την περιπέτεια της υγείας του, στο θέμα αυτό παραμένει πεισματικά αθεράπευτος». Ανάλογη ήταν η αντίδραση και του Μητροπολίτη Λεμεσού, ο οποίος στη σχετική απάντησή του στις δηλώσεις του Αρχιεπισκόπου, έγραφε, ότι «έχω συνηθίσει από τότε που ήμουν νέος σε αυτήν τη συμπεριφορά του απέναντί μου, αλλά με πλήγωσε, γιατί όλα αυτά που λέει είναι ψέματα και συκοφαντίες και γιατί διαλέγει άγιες μέρες να τα δημοσιεύει».

Οι δηλώσεις του Αρχιεπισκόπου, που έγιναν μέσα στα πλαίσια της ρηθείσας συνέντευξής του, δεν αποτελούν «κεραυνόν εν αιθρία» και άρα δεν εκπλήττουν για

όσους τον γνωρίζουν καλά. Οι δηλώσεις και οι χαρακτηρισμοί του για τους τέσσερις Μητροπολίτες Κύκκου, Λεμεσού, Ταμασού και Μόρφου, ιδιαίτερα για τους δύο πρώτους, ήταν μία εκτόνωση της οργής του και έκφραση της αντιπάθειάς του, επειδή αυτοί, όπως και τρεις Χωρεπίσκοποι, αντιτάχθηκαν στην αυθαίρετη ενέργειά του να αναγνωρίσει τον Επιφάνιο ως Μητροπολίτη Κιέβου. Έφερε βαρέως την αρνητική στάση τους στο φλέγον «Ουκρανικό» ζήτημα, γι' αυτό άδραξε την ευκαιρία, που του έδιδε η συνέντευξη, και ξεσπάθωσε εναντίον τους.

Στην πραγματικότητα λοιπόν το «Ουκρανικό» αποτέλεσε την αφορμή αυτού του ξεσπάσματος του Αρχιεπισκόπου, γιατί τα αισθήματα που τρέφει απέναντι στους τέσσερις Μητροπολίτες, κυρίως δε απέναντι στον Κύκκου και στον Λεμεσού χρονολογούνται. Απέναντί τους, για πολλούς λόγους, νιώθει να μειονεκτεί, έστω κι αν ο ίδιος θεωρεί τον εαυτό του «μεγάλο», γι' αυτό και θέλει αυτός που θα τον διαδεχθεί να είναι «μεγάλος και όχι μικρός άνθρωπος» και «προσωπικότητα»! Αυτό που συμβαίνει με αυτόν αποτελεί αναβίωση των αισθημάτων του Θεμιστοκλή για τον Μιλτιάδη. Σύμφωνα με τον Πλούταρχο, ο Θεμιστοκλής ερωτώμενος για την αλλαγή στον τρόπο ζωής του, έλεγε: “Ως καθεύδειν αυτόν ουκ εώη το Μιλτιάδου τρόπαιον” (βλ. Πλουτάρχου, Θεμιστοκλής 3,4). Ούτε και να κοιμηθεί δεν τον άφηνε η περίλαμπρη νίκη του Μιλτιάδη στον Μαραθώνα.

Παρό όλον ότι ό αυτήν την ηλικία που είναι τώρα και μάλιστα κάτω από αυτές τις συνθήκες που βρίσκεται η υγεία του, είναι δύσκολο να αλλάξει τον τρόπο που σκέφτεται και συμπεριφέρεται, ωστόσο θα πρέπει να προσπαθήσει να ανασυντάξει τις πνευματικές του δυνάμεις, μη παραγνωρίζοντας τον ρόλο της αδέκαστης Ιστορίας και τη σημασία που έχει γι' αυτόν η υστεροφημία. Το ελάχιστο που θα πρέπει να κάνει, το οποίο όμως είναι μείζον από ηθική άποψη, είναι να ανακαλέσει όσα σχετικά δήλωσε και να ζητήσει τη συγγνώμη όσων έθιξε την υπόληψη και καθ' οιονδήποτε τρόπο προσέβαλε.

(*) Ο Ανδρέας Ν. Παπαβασιλείου
είναι Διδάκτωρ Θεολογίας
πρ. Επιθεωρητής Μέσης Εκπαίδευσης

Λευκωσία, 2 - 1 - 2021